

- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy prokuratura w Hamburgu powinna być również funkcjonalnie niezależna od władzy wykonawczej w odniesieniu do każdej prowadzonej przez nią sprawy oraz na podstawie jakich kryteriów należy oceniać taką niezależność funkcjonalną?
- 4) Czy europejski nakaz aresztowania wydany przez prokuraturę w Hamburgu — który zgodnie z prawem niemieckim nie podlega kontroli sądowej bezpośrednio, lecz jedynie w trybie incydentalnym, a mianowicie w drodze zażalenia na wpis o aresztowaniu dokonany w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS) po wydaniu tego nakazu — jest „decyzją sądową” w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej zgodnie z zasadą wzajemnego uznawania ustanowioną w art. 1 ust. 2 decyzji ramowej?

(¹) Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi [Oświadczenia niektórych państw członkowskich w przedmiocie przyjęcia decyzji ramowej] (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-739/17, Association européenne du charbon et du lignite (Euracoal) i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 22 lutego 2019 r. przez Association européenne du charbon et du lignite (Euracoal)

(Sprawa C-172/19 P)

(2019/C 164/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: Association européenne du charbon et du lignite (Euracoal) (przedstawiciele: W. Spieth i N. Hellermann, Rechtsanwälte)

Inni uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Deutscher Braunkohlen-Industrie-Verein e.V., Lausitz Energie Kraftwerke AG, Mitteldeutsche Braunkohlengesellschaft mbH, eins energie in sachsen GmbH & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie występuje do Trybunału o:

1. a) uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 13 grudnia 2018 r. w sprawie T-739/17;
- b) stwierdzenie dopuszczalności skargi oraz,

w razie uznania przez Trybunał Sprawiedliwości, że stan sprawy pozwala na wydanie orzeczenia zgodnie z żądaniami zawartymi w skardze z dnia 7 listopada 2017 r.,

— stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/1442 z dnia 31 lipca 2017 r. ustanawiającej konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) w odniesieniu do dużych obiektów energetycznego spalania (¹) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE (Dz.U. 2017, L 212, s. 1) w zakresie, w jakim w ten sposób przyjmuje się i ustala poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT-AELs) dla emisji NOX (art. 1, załącznik pkt 2.1.3, tabela 3) i emisje rtęci do powietrza (art. 1, załącznik pkt 2.1.6, tabela 7) ze spalania węgla kamiennego lub brunatnego;

- pomocniczo, stwierdzenie nieważności w całości decyzji wykonawczej (UE) 2017/1442;
 - obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania;
- c) jeżeli i o ile Trybunał Sprawiedliwości nie uzna, że stan sprawy pozwala na wydanie orzeczenia zgodnie z żądaniami przedstawionymi w pkt 1 lit. b) powyżej, przekazanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania;
2. obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa następujące zarzuty.

Po pierwsze, postanowienie Sądu dotknięte jest zarówno uchybieniem proceduralnym w postępowaniu przed Sądem, które wpływa niekorzystnie na interesy wnoszącego odwołanie (art. 58 akapit pierwszy zdanie drugie statutu ETS), jak i naruszeniem ogólnych zasad prawa Unii. W swoim postanowieniu Sąd nie odniósł się do istotnego z punktu widzenia rozstrzygnięcia argumentu wnoszącego odwołanie, zgodnie z którym jego legitymacja procesowa czynna do wniesienia skargi wynika z naruszenia pozycji procesowej przysługującej wnoszącemu odwołanie w ramach wymiany informacji istotnych dla sformułowania będących przedmiotem zaskarżenia konkluzji dotyczących BAT. Wnoszący odwołanie nie tylko był aktywnym uczestnikiem postępowania, lecz również znajdował się w szczególnej i możliwej do obrony sytuacji prawnej, która gwarantuje określoną pozycję w postępowaniu. Już same te powody przemawiały za legitymacją procesową czynną do wniesienia skargi. Postanowienie Sądu nie zawiera żadnego badania merytorycznego, oceny ani innego uzasadnienia w odniesieniu do argumentacji wnoszącego odwołanie. Stanowi to naruszenie obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 36 zdanie pierwsze w związku z art. 53 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 81 regulaminu postępowania przed Sądem. Stanowi to uchybienie proceduralne i jednocześnie naruszenie ogólnych zasad skutecznej ochrony prawnej oraz prawa do rzetelnego procesu sądowego.

Po drugie, postanowienie Sądu narusza również prawo Unii w rozumieniu art. 58 akapit pierwszy zdanie drugie trzeci przypadek statutu. Postanowieniem Sąd bezprawnie odrzucił skargę wnoszącego odwołanie jako niedopuszczalną. Sąd poprzez dokonanie błędnej wykładni naruszył prawo Unii, w ten sposób, że nie stwierdził, iż w uwagi na sytuację wnoszącego odwołanie zostały spełnione przesłanki dopuszczalności skargi w postaci kwalifikowanego bezpośredniego oddziaływania w rozumieniu art. 263 akapitu czwartego TFUE. Kwalifikowane bezpośrednie oddziaływanie, a tym samym legitymacja procesowa czynna do wniesienia skargi, wynika z naruszenia pozycji procesowej wnoszącego odwołanie w ramach postępowania w sprawie opracowania zaskarżonych w drodze skargi konkluzji dotyczących BAT. Wnoszący odwołanie nie tylko był aktywnym uczestnikiem postępowania w sprawie przyjęcia konkluzji dotyczących BAT, lecz również znajdował się w szczególnej i możliwej do obrony sytuacji prawnej, która gwarantuje określoną pozycję w postępowaniu. Posiada on zatem czynną legitymację procesową do wniesienia skargi w zakresie, w jakim dotyczy egzekwowania jego praw procesowych. Te gwarancje proceduralne, które chronią wnoszącego odwołanie, zostały naruszone przez Komisję przy formułowaniu konkluzji dotyczących BAT, w szczególności poprzez skrócenie jej prawa do wysłuchania i uczestnictwa oraz niewykonanie przez Komisję obowiązku kontroli. Odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej uzasadnia zatem błędne zastosowanie prawa Unii.

(¹) Dz.U. 2017, L 212, s. 1.